

Uit de pastorie – week 26

Wat achter ons ligt

Op woensdag 17 juni werd na lange tijd de heilige doop weer bediend. Er was een kleine gemeente van 30 zielen aanwezig, de dienst was kort en bondig. Dat gaf aan de dienst iets geconcentreerd: een feestelijke doopdienst met een volle kerk, met de nodige levendigheid en emotie, werd tot zijn meest wezenlijke vorm en inhoud beperkt. Dat meest wezenlijke is dat de doop het zichtbare teken is van Gods genadige en beslissende Woord over ons leven. Een hoogst ernstig en een hoogst vreugdevol moment is het, wanneer je ondergedompeld wordt in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Bij mijzelf drong het door dat we doorgaans spreken van doopaangifte, of van jezelf en je kinderen opgeven voor de doop. Daarmee bedoelen we zoiets als 'op een lijst gezet worden'. Maar jezelf aangeven...dat doe je bij het politiebureau, als jij de gezochte bestuurder bent die doorreed na een aanrijding. Je geeft jezelf éraan, je leven, je lot, je toekomst – en legt het in de handen van een ander. En jezelf en je kinderen opgeven...dat is niet anders dan met je gezin het oude leven opgeven, je hang naar de wereld opgeven. Dat is je laten meenemen in de dood en opstanding van Jezus Christus, niet als momentopname in je leven, maar als dagelijkse realiteit en oefening van wieg tot graf. In deze geconcentreerde vorm kwam de doop nog meer dan anders in zijn radicaliteit naar ons toe, in zijn krachtige betekenis. Was dat ook uw ervaring? Zondagavond werd het kerkpad bewandeld door 30 gemeenteleden die na maanden weer voor het eerst in de kerk waren. Het was wat onwennig: het voelt zo raar om ook in de kerk anderhalve meter uit elkaar te zitten, terwijl je gewend bent bij elkaar in de bank te schuiven. Nog één zondag, en dan mogen we naar honderd kerkgangers in beide kerken.

Wat voor ons ligt

Voor ons ligt, voor dit moment, de laatste zondag waarop we gezamenlijke diensten voor heel Hervormd Elburg houden. Dat we vanaf 15 maart gezamenlijke diensten hebben gehouden, had vooral praktische redenen. Toen het besluit in de Algemene Kerkenraad genomen werd, realiseerden we ons natuurlijk heel goed dat beide wijken hun eigen karakter hebben en dat het voor veel gemeenteleden best even wennen zou zijn. In het pas aanvaarde beleidsplan van de Algemene Kerkenraad staat te lezen dat we serieus willen omgaan met het bijbelse gegeven van eenheid en verscheidenheid en dat we ons geroepen weten elkaar binnen de Hervormde Gemeente te bewaren bij het geloof van de kerk der eeuwen. Dit vraagt om inhoudelijk gesprek dat dieper gaat dan de soms oppervlakkige beelden die over en weer in de wijken van elkaar bestaan. We hoeven niet de illusie te volgen dat we precies hetzelfde zijn en of moeten worden. Maar ook mogen we niet leven met de gedachte alsof we in de kerk elkaars tegenpolen zijn. We hebben nu ruim 3 maanden inhoudelijk naar elkaar kunnen luisteren: hoe wordt er gepreekt? Welke keuzes zitten er achter de liturgie? Waarover zou je graag eens willen doorpraten met elkaar, en welke vragen zou je elkaar willen stellen? Het zal een goede oefening zijn in het kerkelijk gesprek. Het zal hopelijk de beide wijkgemeenten én het geheel van de Hervormde Gemeente goed doen!

Ten slotte

Een hartelijke groet uit de pastorie, mede namens mijn vrouw en onze pastorale werkers, aan u en jullie allen.

Uw A.J.M.